

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **M. M.**, zast. JUDr. Josefem Zubkem, advokátem se sídlem v Třinci, 1. máje 398, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2004, č. j. ÚPS/1565/04/Ja, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 10. 2004, č. j. 22 Ca 414/2004 – 12,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 10. 2004, č. j. 22 Ca 414/2004 – 12 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě (dále krajský soud) napadeným usnesením odmítl návrh žalobce na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2004, č. j. ÚPS/1565/04/Ja, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí o vyvlastnění podle § 114 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) je rozhodnutím o vlastnickém právu k nemovitostem a je tedy rozhodnutím ve věci soukromého práva. Projednání žaloby proti tomuto rozhodnutí ve správním soudnictví je, podle něj, nepřípustné /§ 68 písm. b) s. ř. s./.

Kasační stížnosti žalobce, dále stěžovatel (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) napadl právní závěr krajského soudu s tím, že je sice pravda, že předmětné rozhodnutí o vyvlastnění je rozhodnutím o vlastnickém právu k nemovitostem, ale toto rozhodnutí bylo vydáno v oblasti veřejné správy. Proto k projednání žaloby ze dne 7. 10. 2004 je příslušný Krajský

soud v Ostravě, a to jako prvostupňový správní soud. Navrhl proto, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc byla vrácena Krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu z důvodů v kasační stížnosti uvedených a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Předmětem přezkumné činnosti soudu učinil stěžovatel rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2004, č. j. ÚPS/1565/04/Ja, kterým žalovaný rozhodl o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Obecního úřadu Návsí jako stavebního úřadu ze dne 5. 5. 2004, č. j. Výst./693/03/Ing.Brz.-333, kterým tento stavební úřad vyvlastnil stěžovateli pozemky parc. č. 5174/15 v k. ú. N. o výměře 645 m² a parc. č. 5176/2 v k. ú. N., které byly na základě geometrického plánu č. 1088-971/2002 ze dne 12. 11. 2002, zhotoveného společností G. s. r. o., se sídlem N. 855, H. K., úředně ověřeného oprávněným zeměměřickým inženýrem – Ing. A. P., odděleny z pozemku parc. č. 2625/5 v k. ú. N. Žalovaný odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, že vyvlastnění výše uvedených pozemků bylo navrhováno za účelem uskutečnění stavby „Silnice I/11 – J. – obchvat“, vymezené jako stavby veřejně prospěšné v závazné části schválené územně plánovací dokumentace.

Rozhodnutí správního orgánu o vyvlastnění, popř. o zřízení věcného břemene, nepochybně zasahuje do vlastnického práva; to, že vlastnické právo je právem soukromým, však současně neznamená, že by i rozhodování o jakémkoli zásahu do tohoto práva mělo tutéž povahu. K omezení či k zániku vlastnického práva totiž může dojít jak na základě soukromoprávního titulu (nájemní smlouva, kupní smlouva), tak titulu veřejnoprávního (nařízení nezbytných úprav na stavbě, daňová exekuce). Pro určení toho, zda se určitá věc bude projednávat a rozhodovat v civilním nebo ve správním soudnictví, je rozhodující soukromoprávní nebo veřejnoprávní povaha zásahu do vlastnického práva, nikoliv však právní povaha vlastnického práva samotného. Napadá-li žalobce rozhodnutí o vyvlastnění nebo o nuceném omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene, není předmětem soudního řízení sama otázka vlastnického práva (není zde tedy spor o vlastnické právo), nýbrž jeho předmětem je přezkum rozhodnutí o vyvlastnění nebo o nuceném omezení vlastnického práva. Právě tento právní titul, a nikoliv vlastnické právo samotné, je věcí ve smyslu § 7 o. s. ř. a jeho povaha je určující pro stanovení civilní nebo správní soudní pravomoci. Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů tak dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu o zřízení věcného břemene nebo o vyvlastnění není rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci ve smyslu § 46 odst. 2 /§ 68 písm. b) s. ř. s./ . O žalobě proti takovému rozhodnutí je proto příslušný rozhodnout soud ve správním soudnictví (jeho usnesení ze dne 5. 5. 2005, č. j. Konf. 81/2004-12 uveřejněné pod číslem 676 Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ročník 2005, sešit 10, strana 917).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž tento spor vznikl, jakož i pro všechny orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, jakož i fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, a soudy (§ 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb.). Nejvyšší správní soud proto z výše citovaného rozhodnutí zvláštního senátu vychází a protože krajský soud

v napadeném usnesení zaujal odlišný právní názor, zrušil toto usnesení a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu